



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, čj. 108818/2019/KUSK, sp. zn. 021359/2018/KUSK/5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2020, čj. 44 A 69/2019-146,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Kolín (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 1. 2018, čj. MUKOLIN/OD 7693/18-nut, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při jeho užití byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím změnil na základě odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že do něj doplnil přesné místo spáchání přestupku, dále jakou povinnost nezjištěný řidič porušil, jaký svým jednáním spáchal přestupek a vypustil závěr o formě zavinění. Podle zjištění správních orgánů neznámý řidič dne 15. 5. 2017 ve 12:22 hod. na pozemní komunikaci v obci Kolín v ulici Na Hradbách nerespektoval dopravní značení IP

11c (*Parkoviště podélné stání s dodatkovou tabulkou „DRŽITEL POVOLENÍ A B“*), čímž porušil § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu a spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). V úvodu žaloby uvedl, že v téže věci již jednou u krajského soudu uspěl, ale „nedostal od paní Šimůnkové (předsedkyně senátu tohoto krajského soudu, pozn. NSS) náklady řízení“, a celá věc jej stála pouze peníze. Nebude proto do věci již investovat a platit advokáta. Podal proto žalobu sám podle vzoru na internetu. Žádal o nařízení jednání, při kterém by mohl žalobu přecíst a vysvětlit. Sdělil, že pokud věc připadne „na některého z nepodjatých soudců, tj. na senát, ve kterém není obsažena ani paní Stránská, ani paní Šimůnková, žádá o vyznění; v takovém případě by si najal advokáta a žalobu upravil a zestručnil, ustoupil by též od požadavku na nařízení jednání, neboť věří, že by nebylo zapotřebí věc tolik obsáhle vysvětlovat.“ Úvodní část žaloby zakončil konstatováním, že kroky krajského soudu nejsou rozumné s tím, že „je-li vidět k čemu vedou. Nicméně, jak myslíte... Holt když děláte naschvály, tak asi budete mít víc práce, to se nedá svítit.“ Žaloba (podaná e-mailem bez elektronického podpisu) po vytištění s běžnou velikostí písma byla v rozsahu 165 stran (83 oboustranně potištěných listů) a obsahovala 450 bodů (odstavců), přičemž žalobce žalobu následně doplnil listinným podáním téhož obsahu (čítajícím 23 - velmi hustě potištěných - stran textu s drobnou velikostí písma).

[3] Krajský soud po prostudování žaloby dospěl k závěru, že je nepřehledná a nesrozumitelná, a to nejen pro svůj mimořádný rozsah, ale též z hlediska nestandardního obsahu. Řada žalobních bodů totiž neměla vůbec souvislost s rozhodnutím žalovaného (týkala se typově jiného protiprávního jednání spáchaného v odlišných obcích). Vyzval proto žalobce dle § 37 odst. 5 s. ř. s., aby tyto vady odstranil a stručným, srozumitelným a jednoznačným způsobem vylíčil, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, a to nejvýše na 15 stranách běžného textu v obvyklé velikosti písma. V odůvodnění usnesení též krajský soud uvedl, že předpokládaný rozsah žaloby stanovil s ohledem na znalost rozsahu žalob podávaných v obdobných případech, a dále upřesnil, že za stranu běžného textu považuje normostranu čítající 1 800 znaků a za obvyklou velikost písma považuje minimálně 10 pt (dle jednotek velikosti písma v MS Word).

[4] Žalobce v reakci na výzvu sdělil, že odstranit vady žaloby nelze, protože je naprosto stručná, srozumitelná a jednoznačná. Její rozsah je dán větším počtem žalobních bodů a vad napadeného rozhodnutí žalovaného a žádný z nich nešel sepsat stručněji. Krajský soud jej navíc nemůže limitovat určitým počtem stran podání. Nicméně na několika žalobních bodech netrvá a „bere je zpět“. Advokát by jistě dokázal žalobu koncipovat stručněji, neboť by na základě svých znalostí některé body vypustil. Advokáta si však žalobce nemá zájem platit, protože mu krajský soud ani v případě úspěchu ve věci nepřiznává náhradu nákladů řízení. Advokáta si proto nebude shánět do doby, než jej krajský soud ujistí o tom, že mu v případě úspěchu náklady řízení přizná, přičemž toto je dle jeho slov „jen začátek“.

[5] Krajský soud následně žalobu v záhlaví označeným usnesením odmítl. Dospěl k závěru, že žalobce vady žaloby neodstranil. Žalobci ve výzvě soud předně nevytýkal rozsah žaloby, ale žádal po něm, aby vymezil, v jakém rozsahu rozhodnutí žalovaného napadá a z žaloby odstranil obsah, který s daným rozhodnutím nijak nesouvisí a z něž

pokračování

nelze seznat, co konkrétně napadá, nebo by to sice seznatelné bylo, nicméně opakování týchž námitek v pozměněných souvislostech způsobuje nesrozumitelnost podání. Krajský soud za vyhovění výzvě nepovažoval zpětvzetí některých „žalobních“ bodů, neboť se jednalo pouze o ty body, které soud namátkově jako nesrozumitelné označil ve výzvě, aby žalobci nesrozumitelnost demonstroval. Takových nesouvisejících bodů je však v žalobě více. Pokud jde o postup krajského soudu při rozhodování o nákladech řízení, tento byl již aprobevován také Ústavním soudem v usnesení sp. zn. II. ÚS 2812/19, dle kterého soud důvody pro nepřiznání náhrady nákladů řízení přesvědčivě vysvětlil. Krajský soud si je vědom, že právo na přístup k soudu je součástí práva na spravedlivý proces. Toto právo ale není absolutní a neomezené. Jedním ze zákonných důvodů odmítnutí přístupu k soudu je nemožnost srozumění, čeho se žalobce domáhá, a to navzdory výzvě k odstranění těchto nedostatků. Soud se o jejich odstranění pokusil, avšak neúspěšně. Ve věci proto byly dány důvody pro odmítnutí žaloby jak z důvodu nevyhovění výzvě podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tak z důvodu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení spočívající v existenci projednatelné žaloby. Nad rámec důvodů rozhodnutí krajský soud uvedl, že obdobná podání obdržel od několika různých žalobců (fyzických osob) včetně obdobných reakcí na výzvu k odstranění vad. Rovněž způsob doručování těchto podání byl ve všech případech shodný (e-mailová podání bez zaručeného elektronického podání následně doplňovaná listinnou formou). Ve všech těchto případech soudní poplatek hradila Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, nebo Ochrana řidičů, o.s. Nejméně první z uvedených právnických osob je správním soudům z rozhodovací činnosti známa jako subjekt, který jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců využívá procesní obstrukce. Elektronická podání v některých věcech včetně této navíc přicházela z e-mailové adresy X, která je vytvořena ze jména a příjmení bývalé soudkyně správního úseku krajského soudu

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že z napadeného usnesení není zřejmé, podle jakého ustanovení soud žalobu odmítl a co přesně bylo důvodem odmítnutí. Připustil, že žaloba byla obsáhlejší, to ale neznamená, že byla nepřehledná nebo nesrozumitelná. Její větší rozsah nebyl dán tím, že by stěžovatel dlouze polemizoval o jednom žalobním bodě a vedl složité úvahy. Žalobní body byly naopak stručné, jasné a výstižné. Stěžovatel může do žaloby včlenit, kolik chce žalobních bodů. Jejich počet je nepřímě úměrný zákonnosti napadeného správního rozhodnutí. Krajský soud ani neuvedl, který z žalobních bodů nebyl srozumitelný. Stěžovatel u každé namítané vady vymezil skutkové a právní důvody, pro které považuje rozhodnutí za nezákonné. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, čj. 1 As 244/2004-49 (správně čj. 1 Azs 244/2004-49, pozn. NSS), podle kterého musí žalobce určitě a přesně vytyčit meze soudního přezkumu, proto není případný. Identické žalobní námítky navíc byly v desítkách řízení před krajskými soudy úspěšné, tudíž musely být srozumitelné. Jestliže krajský soud nechtěl stěžovatele omezovat při vymezování žalobních bodů, nemohl se dožadovat toho, aby je uvedl na 15 stranách textu. Teprve v takovém případě (stejný počet námitek a omezený počet stran) by námítky čítající v průměru 62 slov, tj. dvě až tři věty, byly nesrozumitelné. Výzva k odstranění vad byla nezákonná a nemůže stěžovatele k ničemu zavazovat. Krajský soud nemohl stěžovatele limitovat v tom, na kolik normostran žalobu napíše. Stanovený rozsah (15 stran) není navíc přiměřený a neodpovídá běžnému rozsahu aktů veřejné moci.

[7] Stěžovatel dodal, že žalobní námitky týkající se chybějícího oprávnění k pořizování záznamu rychlosti, chybějící veřejnoprávní smlouvy k měření rychlosti, existence překážky věci pravomocně rozhodnuté, přestupků spáchaných v obci Holasice, ačkoliv přestupek v této věci se stal v Kolíně, či nezákonného umístění radaru v obci Šternberk nejsou nesrozumitelné. Obdobné chyby se objevují i ve správních rozhodnutích zcela běžně. Stěžovatel navíc všechny žalobní body, v nichž krajský soud spatřoval nesrozumitelnost, vzal zpět.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatel pouze obhajuje své právo podat k soudu coby žalobu jakékoliv podání. Podle zkušenosti žalovaného se jedná o nový postup osob podílejících se na vytváření obstrukcí. Z textu žaloby je zřejmé, že jde o naprosto shodné obraty a skladbu vět, jaká je opakovaně používána v žalobách ve věcech dopravních přestupků podávaných u Krajského soudu v Praze. Takový text není na internetu volně přístupný jako vzor. Obdobný je i způsob podání žaloby, který je shodný s postupem ve správním řízení (zasílání podání bez podpisu, blanketních, dokola opakující se obecné fráze). Závěr žalovaného podporuje i zaplacení soudního poplatku z účtů výše již uvedených právnických osob. Co se týče nepřiznání náhrady nákladů řízení v případě předchozího rozhodnutí krajského soudu ve věci stěžovatele, Ústavní soud jeho ústavní stížnost odmítl. Žaloba i kasační stížnost v této věci představují zneužití práva, neboť tato podání vykazují stejné znaky, jakými se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 13. 11. 2014, čj. 10 As 226/2014-16. Žalovaný požádal, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal paušální náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel vymezil kasační důvody, které svým obsahem odpovídají důvodům dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. K posouzení předložil dvě základní otázky, které se týkají zákonnosti odmítnutí jeho žaloby, a to otázku srozumitelnosti žaloby a otázku možnosti soudu stanovit nejvyšší možný rozsah podání.

[12] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že identickými otázkami se v nedávné době zabýval již v rozsudku ze dne 8. 3. 2021 čj. 5 As 113/2020-36, který se týkal totožného procesního postupu uplatňovaného v řízení před stejným krajským soudem (odlišným účastníkem řízení nicméně v řízení o kasační stížnosti zastoupeným totožným zástupcem). S ohledem na totožnost předložených právních otázek uplatněných v kontextu posouzení srozumitelnosti přinejmenším velmi podobně formulovaných žalob nemá Nejvyšší správní soud důvod, aby se od závěrů uvedeného rozsudku v této věci odchýloval, byť se některé dílčí okolnosti obou věcí liší (zejm. ve výše označené věci se nezjištěný řidič dopustil vozidlem žalobce přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti).

pokračování

[13] Podstatné východisko pro posouzení celé věci lze spatřovat v tom, že řízení o žalobě je ovládáno dispoziční zásadou, a je tedy na žalobci, aby vymezil rozsah soudního přezkumu a uvedl žalobní body. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS: „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat*“. Význam srozumitelného a jednoznačného formulování žalobních bodů je tím větší, že se promítá i do práv ostatních účastníků řízení; jak uvedl rozšířený senát v posledně citovaném rozsudku: „*Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciacie přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření*“. Jestliže těmto požadavkům žaloba nedostojí, je povinností soudu v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat žalobce k odstranění vady spočívající v nedostatečném vyličení důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud může žalobu odmítnout pouze, pokud žalobce vytýkanou vadu neodstraní.

[14] V nyní posuzovaném případě spočívala nesrozumitelnost žaloby ve dvou ohledech: (i) stěžovatel uplatňoval „žalobní body“, u nichž nebylo zřejmé, jak se k posuzované věci vztahují, a (ii) některé „žalobní body“ uplatnil několikrát v pozměněných souvislostech.

[15] Co se týče prvního z uvedených důvodů nesrozumitelnosti žaloby, lze příkladmo upozornit na části žaloby, podle nichž spáchaný přestupek měl být považován za trvalý delikt, když k prvnímu překročení rychlosti došlo ve 21:21 hod. a k druhému ve 21:24 hod. V případě stěžovatele však vůbec nešlo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nýbrž o parkování v rozporu s dopravním značením IP 11c a ke spáchání tohoto přestupku došlo ve 12:22 hod., tedy v jiný čas, než který je v žalobě uveden. Otázkám spojeným s přestupkem překročení nejvyšší dovolené rychlosti se věnovala celá řada žalobních námitek. Např. námitka k existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté se týkala překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Židlochovice, ačkoliv ve věci stěžovatele mělo dojít k odlišnému přestupkovému jednání v Kolíně. Stejně tak lze uvést námitku označenou jako „Nestanovení místa přestupku – ulice zasahuje až na samý kraj obce“, která se týkala překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Poděbrady. Dále stěžovatel vytýkal správním orgánům, že jej uznaly vinným spácháním správního deliktu provozovatele vozidla. Tento správní delikt však novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 183/2017 Sb. přestal existovat, byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla a napadené rozhodnutí žádné slovní spojení „správní delikt“ neobsahuje. Stěžovatel dále dovozoval zánik odpovědnosti za přestupek v důsledku prekluze, protože k jeho spáchání mělo dojít dne 15. 1. 2016, přitom přestupek v této věci měl být spáchán až v roce 2017.

[16] Ke druhému z uvedených důvodů nesrozumitelnosti lze poukázat na námitku, podle níž správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu (tuto námitku zopakoval stěžovatel v žalobě celkem šestkrát, viz body žaloby [2], [28], [63], [140], [157] a [175]). Dle citovaného ustanovení *„obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě“*. Při prvním výskytu námitky stěžovatel správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že podmínka citovaného ustanovení není splněna, neboť správní orgán I. stupně věc neodložil. V jiné z těchto šesti námitek ale správnímu orgánu I. stupně vytýká, že disponoval písemným doznáním řidiče, který vozidlo řídil, a měl tedy zahájit přestupkové řízení proti němu, a nikoliv proti stěžovateli jako provozovateli vozidla. Další námitky směřují proti nezaložení usnesení o odložení věci do spisu, jiné zase proti jeho neoznámení stěžovateli. Z uvedeného je zcela zřejmé, že dané námitky jsou v některých ohledech ve vzájemném rozporu, neboť postup správního orgánu I. stupně mohl vykazovat pouze některou z tvrzených vad. Jako další příklad lze uvést, že stěžovatel v jednom žalobním bodě tvrdil, že nedbalostní forma zavinění určená správními orgány nebyla správná, v jiném bodě zase současně správním orgánům vytýkal, že formu zavinění neurčily vůbec.

[17] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že uvedl pouze příklady tvrzení, která činí žalobu jako celek nesrozumitelnou, jedná se o pouhý zlomek nesrozumitelných „žalobních bodů“. Uvedená stěžovatelova tvrzení mohou jen stěží představovat řádné žalobní body, pokud u některých ani není zřejmé, jak se mají k posuzované věci vztahovat, a jiné se zase vzájemně vylučují. Pro projednatelnost žaloby není dostačující toliko uvedení zcela obecných výtek (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, čj. 1 Azs 244/2004-49). Totéž však platí pro zformulování vysokého množství „žalobních bodů“, které sice nejsou obecné, ale jejich věcné posouzení by taktéž vedlo k takřka bezbřehému soudnímu přezkumu. O takovou situaci se jednalo i nyní, kdy každý z nich odpovídal různým skutkovým a procesním okolnostem, přičemž většina se s okolnostmi posuzované věci míjela. Pokud by taková žaloba měla být připuštěna k věcnému posouzení, stěžovatel by se v podstatě zbavil své povinnosti uvést, z jakého důvodu považuje konkrétní rozhodnutí za nezákonné – stačilo by mu vytvořit soubor všech myslitelných pochybení správních orgánů jak po věcné, tak procesní stránce a bylo by na soudu, aby z nich vybral ty, které odpovídají danému případu, a teprve následně posoudil, zda mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve své podstatě by tak stěžovatel (resp. jeho zástupce) docílil toho, že by mohl podávat totožnou žalobu v podstatě ve všech rozhodnutích o přestupcích, aniž by ji jakkoliv upravil pro konkrétní případ, resp. aniž by si třeba jen přečetl napadané rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Takový přístup nelze přijmout.

[18] Stěžovatele sice nelze omezit na počtu uplatňovaných žalobních bodů, to ovšem neznamená, že může do své žaloby zahrnout ve značném rozsahu jakýkoliv text, který se věci netýká. Stěžovatel na korektní výzvu krajského soudu k odstranění vady žaloby spočívající v nesrozumitelnosti z větší části rezignoval, když napravil pouze pasáže, které krajský soud uvedl jako příklad nesrozumitelnosti celé žaloby; na celkovém vyznění žaloby se totiž ani po této „nápravě“ nic nezměnilo. Lze tedy uzavřít, že krajský soud nepochybil, pokud vyzval stěžovatele k odstranění vady žaloby spočívající v její

pokračování

nesrozumitelnosti a následně ji odmítl vzhledem k tomu, že stěžovatel vytýkanou vadu neodstranil.

[19] Stěžovatel navíc v kasační stížnosti nepřímo potvrdil, že žaloba byla sestavena z tvrzení typových vad bez dostatečné individualizace, pokud sám uvedl, že „*téže žalobní body, formulované zcela identicky, byly v desítkách řízení před krajským soudem úspěšné; jiným soudním senátům tak byly zcela srozumitelné*“. Jednotlivá tvrzení tedy byla přebrána z jiných případů, v nichž samozřejmě mohla být relevantní, a bez bližšího rozmyslu a úprav byla přidána do žaloby podané v této věci.

[20] Stěžovateli nelze ani přisvědčit, že by krajský soud žalobu odmítl z důvodu nedodržení rozsahu vymezeného ve výzvě podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť jak v napadeném usnesení uvedl: „*Pokud by žaloba splňovala základní náležitosti vymezené soudním řádem správním a upřesněné judikaturou Nejvyššího správního soudu, tedy byla by jednoznačná, určitá a srozumitelná, pak ani její velký rozsah by nezpůsobil její vadnost*“. Nebyl-li rozsah žaloby důvodem jejího odmítnutí, nemůže být ani kasační námitka, podle níž nesmí být žaloba co do rozsahu omezována, důvodná. Krajský soud by postupoval v rozporu se zákonem pouze v případě, že by určil nejvyšší přípustnou délku podání a následně žalobu odmítl právě z důvodu jejího překročení (to se však v daném případě nestalo). Ani této námitce proto Nejvyšší správní soud nevyhověl, přičemž v podrobnostech lze odkázat na odůvodnění výše již zmíněného rozsudku sp. zn. 5 As 113/2020, které je použitelné i v nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu